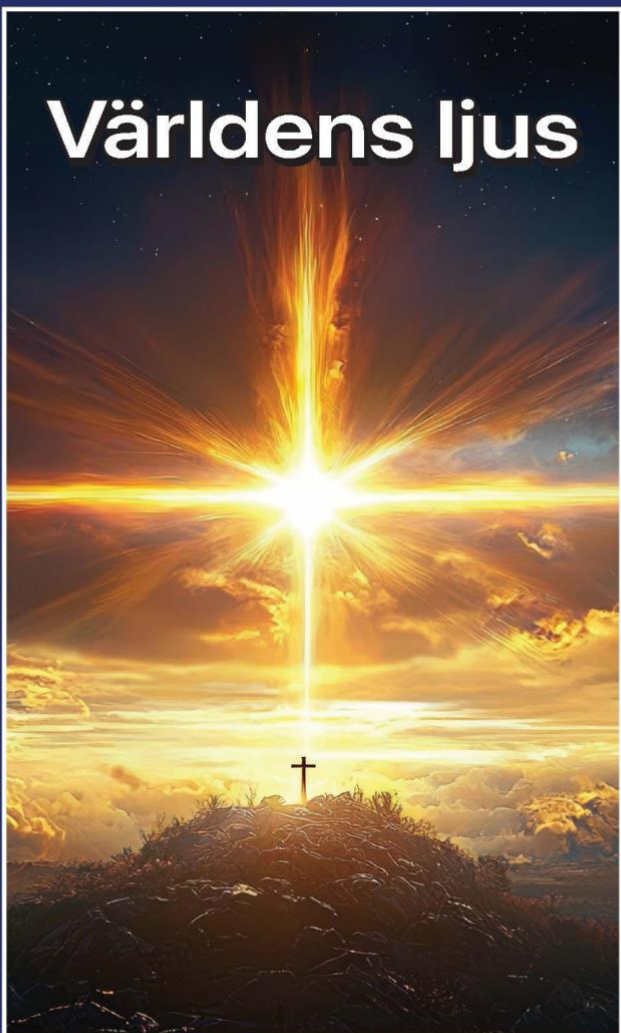

Världens ljus

Världens ljus

"Låt ert ljus lysa inför människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader som är i himlen."

Matteus 5:16

Mörker används i Bibeln som en symbol för avskildhet från Gud och för brist på kunskap om honom och hans avsikter med mänskligheten. "Gud är ljus, och i honom finns inget mörker alls", skrev aposteln Johannes. (1 Johannes 1:5). De som känner Gud så som han uppenbarar sig genom sitt Ord, och som strävar efter att göra hans vilja, beskrivs i Skriften som att de vandrar "i ljuset". Alla andra sägs vandra "i mörkret". 1 Johannes 1:6,7

Detta symboliska mörker sänkte sig över mänskligheten på grund av synden, eftersom våra första föräldrar var de ursprungliga syndarna. De valde att bryta mot Guds lag och drog därmed döden över sig själva och över alla sina efterkommande. Paulus skrev: "Liksom genom en mans olydnad många [det vill säga hela mänskligheten] blev syndare." (Romarbrevet 5:19). Detta innebär att "mörkret" har täckt jorden ända sedan Edens dagar. Profeten David hänvisar faktiskt till det som en nattlig upplevelse, om vilken han skrev: "Gråt kan vara en natt", och lade sedan till det tröstande löftet: "Glädje kommer på morgonen." Psaltaren 30:5

Under denna långa och dystra natt, då människorna till största delen har levt utan Gud och utan ett hopp på ,

har han haft sina vittnen på jorden, vilka, antingen genom Guds hand över dem eller genom sitt eget trogna vittnesbörd om honom, har varit som ljus på en mörk plats. Dessa vittnen har aldrig övertygat något betydande antal människor om sanningen om Gud, men de har ofta fungerat som vägledare för dem som har sökt Gud i ett uppriktigt strävande att finna och tjäna honom. Apostlagärningarna 17:27

Om vi går tillbaka till tiden för syndafloden ser vi att Noa då var ett vittne för den Allsmäktige Guden, Skaparen. Aposteln Petrus upplyser oss om att Noa var en "rättfärdighetens predikant". (2 Petrus 2:5). Han reformerade inte sin tids värld, men han var ett ljus i den världen eftersom han vittnade om Gud och Guds avsikt i samband med den kommande syndafloden. Noas ställningstagande för Gud och för rättfärdighet bekräftades genom syndaflodens ankomst.

Under alla dessa århundraden före Jesu första ankomst visade Gud på ett mirakulöst sätt sin beskyddande kraft i sina vittnens liv, och detta bidrog till att öka verkan av deras vittnesbörd. Genom profeten Jesaja lovade Herren: "Inget vapen som smids mot dig skall lyckas", och detta var bokstavligen sant när det gällde alla hans trogna vittnen under den forntida tiden. Jesaja 54:17

Josefs fiender sålde honom som slav till Egypten, men genom Guds underbara försyn blev han härskare över Egypten och sitt folks frälsare. Hur underbart detta visade på kraften och härligheten hos Josefs Gud! Det finns inga uppgifter om att Josef någonsin höll en lång predikan om Gud. Hans liv präglad av tro och de

enstaka "ord i rätt tid" genom vilka han gav uttryck för sin tro var mer talande än någon predikan han kunde ha hållit, särskilt eftersom Gud öppet bekräftade hans tro och belönade hans trofasthet.

Senare, när en farao som inte hade känt Josef kom till makten i Egypten, gjordes israeliterna – som då bodde i landet och hade ökat kraftigt i antal – till slavar. Genom Herrens försyn uppväcktes Mose för att befria dem. Guds namn och härlighet stod på spel när Mose och Aron trädde fram inför faraon för att kräva att israeliterna skulle frigges.

Mose själv var oförmögen att fullborda Herrens plan för sitt folk, men han stod lojalt på Herrens sida och krävde i Herrens namn befrielse för israeliterna. Vi känner till resultatet. Plåga efter plåga drabbade egyptierna, och till slut dog deras förstfödda. Då krävde kungen att de hebreiska barnen skulle lämna landet, vilket de också gjorde.

Farao ändrade dock åsikt och sände sin armé för att återfå israeliterna. Återigen ingrep Herren och öppnade en väg genom Röda havet för sitt folk, och lät vattnet stänga in den egyptiska armén när de försökte följa efter. Då hördes den majestätiska befrielsesången: "Jag vill sjunga för Herren, ty han har segrat härligt; han har kastat hästen och dess ryttare i havet. Herren är min styrka och min sång, och han har blivit min frälsning." 2 Mosebok 15:1–2

Detta lysande vittnesbörd om Guds förmåga att kämpa för och befria sitt folk imponerade inte tillräckligt på israeliterna för att de skulle kunna sätta sin fulla tillit till

honom och gå vidare för att ta det utlovade landet i besittning. De avvisade rapporten från de två trogna spionerna, Kaleb och Josua, och röstade emot att försöka driva ut kanaaniterna ur landet. På grund av detta lät Gud dem vandra i öknen i fyrtio år.

Men han tog mirakulöst hand om dem. Han gav dem manna från himlen, och vatten sprutade fram ur en klippa för att ge dem förfriskning. Han försåg dem med ett tabernakel som centrum för tillbedjan. Under hela den tiden, som Mose påminde israeliterna om: "Under alla dessa fyrtio år slets inte era kläder ut, och era fötter fick varken blåsor eller svullnade." (5 Mosebok 8:4). Mose visste att det var Herren som tog hand om sitt folk under deras vandring genom öknen, men han fruktade att de skulle glömma bort detta och påminde dem om att det var Gud som "förde er genom den vidsträckta och fruktansvärda öknen, det törstiga och vattenlösa landet, med dess giftiga ormar och skorpioner. Han gav er vatten ur den hårda klippan." 5 Mosebok 8:15

Det var Herren som gjorde dessa saker för Israel, och därmed, genom sitt handlande mot dem och trots deras egen brist på tro, användes de som hans vittnen. Detta fortsatte att gälla när han, under Josuas ledning och genom ännu ett mirakel, gjorde det möjligt för dem att korsa Jordanfloden och ta det utlovade landet i besittning.

Ruinerna av murarna

Så snart de kom in i Kanaan ställdes israeliterna inför den befästa och muromgärdade staden Jeriko. De

kunde inte göra några framsteg med att ta landet i besittning förrän denna stad var erövrad, men de var oförmögna att göra detta med sin egen visdom och egen kraft. Då, när "Josua var nära Jeriko, lyfte han blicken och såg en man stå framför sig med ett draget svärd i handen. Josua gick fram till honom och frågade: Är du på vår sida eller på våra fienders?" Josua 5:13–15

Mannen med det dragna svärdet identifierade sig som "befälhavaren för Herrens här", Herrens änglahär. Som Herrens budbärare redogjorde denne "man" för Josua vilken strategi som skulle användas för att inta Jeriko. Josua följde dessa anvisningar, och stadens murar rasade samman framför dem. "Så var Herren med Josua, och hans ryktbarhet spred sig över hela landet." Josua 6:27

En annan enastående seger som förde ära åt Herren var Gideons nederlag av midjaniterna med sin lilla skara på trehundra man. Återigen var det Herren som vann segern. När Gideons trehundra man, enligt sin ledares instruktioner, krossade lerkrukorna, lät ljust från sina facklor lysa upp mörkret, blåste i sina trumpeter och ropade: "Herrens och Gideons svärd", "vände Herren varje mans svärd mot sin medman, ja, över hela midjaniternas här, och härskaran flydde." Domarboken 7:20–22

Jehova är Gud

Genom profeten Elia visade Gud också sin härlighet på ett mycket enastående sätt. Under inflytande av Isebel, kung Akabs hustru, hade Israel förledts till

avgudadyrkan av Baal. På Herrens anvisning ordnade Elia ett prov på berget Karmel för att visa om Jehova eller Baal var den sanna och levande Guden. Man kom överens om att den som kunde få eld att komma ner från himlen och förtära ett offer som offrades till honom skulle vara den sanna Guden.

Det var en enorm folksamling på och runt berget Karmel den dagen. Elia insisterade på att Baals präster skulle göra sin uppvisning först, vilket de gjorde, men de fick inga resultat. Hela dagen plågades de och ropade till Baal, men Baal svarade inte. Elia hånade dem och sade: "Ropa högre! Han är ju en gud! Kanske är han djupt försunken i tankar, eller upptagen, eller på resa. Kanske sover han och måste väckas." 1 Kungaboken 18:27

Baal-prästerna fortsatte sina desperata rop till sin gud ända fram till tiden för "kvällsoffret". Då uppmanade Elia folket att träda fram för att bevittna det prov han skulle genomföra. Han förberedde ett altare och lade ett offer på det. För att visa att inget bedrägeri förekom grävde han sedan en grop runt altaret och fyllde den med vatten, så att altaret och offret blev genomblöta. Därefter bad Elia:

"Herre, Abrahams, Isaks och Israels Gud, låt det i dag bli känt att du är Gud i Israel och att jag är din tjänare och har gjort allt detta på ditt befallning. Hör mig, Herre, svara mig, så att detta folk får veta att du, Herre, är Gud, och att du vänder deras hjärtan tillbaka igen." 1 Kungaboken 18:36,37

Som svar på denna värtaliga bön, där han bad Gud att bekräfta sitt eget namn inför sitt folk, kom eld ner och förtärde brännoffret, veden, stenarna och stoftet, och slickade upp vattnet som fanns i diket. När hela folket såg detta föll de ned på sina ansikten och sade: "Herren, han är Gud; Herren, han är Gud." 1 Kungaboken 18:38,39

Den assyriska armén förintades

Under kung Hiskias regeringstid krävde Sanherib, kung av Assyrien, i ett anfallskrig att Jerusalem skulle överlämnas till honom. Han sände ett bud till Hiskia och bad om hans kapitulation, men kravet beviljades inte. Budet sändes ut igen med följande budskap:

"Låt inte den gud du förlitar dig på bedra dig när han säger att Jerusalem inte kommer att överlämnas i Assyriens kungs händer. Du har säkert hört vad Assyriens kungar har gjort mot alla länder och hur de fullständigt har förstört dem. Och ska du då bli räddad? Räddade gudarna hos de folk som förstördes av mina föregångare dem – gudarna i Gozan, Harran, Rezef och folket i Eden som bodde i Tel-Assar? Var är kungen av Hamat eller kungen av Arpad? Var är kungarna av Lair, Sefarvaim, Hena och Ivva?" 2 Kungaboken 19:10–13

Här var en direkt utmaning mot Israels Guds förmåga att omintetgöra Sanheribs plan att erövra och förslava Jerusalem. På profeten Jesajas råd bad kung Hiskia innerligt till Gud och sade:

”O Herre, Israels Gud, som tronar mellan keruberna, du ensam är Gud över alla riken på jorden. ... Herre, lyssna till de ord som Sanherib har sänt för att håna den levande Guden. Det är sant, Herre, att de assyriska kungarna har ödelagt dessa folk och deras länder. De har kastat deras gudar i elden och förstört dem, ty de var inga gudar utan endast trä och sten, tillverkade av människohänder. Nu, Herre, vår Gud, rädda oss ur hans hand, så att alla riken på jorden må veta att du ensam, Herre, är Gud.” 2 Kungaboken 19:15–19

Herren besvarade denna bön genom profeten Jesaja och försäkrade profeten och kungen att han verkligen skulle försvara Jerusalem, ”för min skull och för min tjänare Davids skull”. Vi läser vidare: ”Den natten hände det sig att Herrens ängel gick ut och slog ihjäl 185 000 i assyriernas läger; och när de stod upp tidigt på morgonen, se, då var de alla döda lik. Så drog Sanherib, kungen av Assyrien, bort. Han återvände till Nineve och stannade där.” 2 Kungaboken 19:20,34-36

Guds härlighet i Babylon

Eftersom hans utvalda folk inte var trogna mot honom, lät Herren dem föras i fångenskap till Babylon. Bland dem fanns dock ett fåtal trogna som han, var för sig, använde som sina vittnen under fångenskapstiden. Bland dessa utmärkte sig Daniel och hans tre unga vänner, Hananja, Misael och Asarja. ”Eunuckernas överste”, under vilken de först tjänstgjorde, ändrade deras namn till Beltesassar, Sadrak, Mesak och Abednego. Daniel 1:6,7

Daniel blev först känd inför kungen när han med Herrens hjälp kunde återge Nebukadnessars dröm för honom och tolka dess innebörd, efter att "trollkarlarna, astrologer, magikerna och kaldeerna" hade misslyckats i sina försök att göra detta. Detta var ett ytterst effektivt vittnesbörd för Gud, vilket fick kungen att erkänna inför Daniel: "Sannerligen, din Gud är gudarnas Gud och kungarnas Herre och en som uppenbarar hemligheter, ty du har kunnat avslöja denna hemlighet." Daniel 2:47

Daniel utnämndes därefter till härskare över hela provinsen Babylon, "och till överste bland guvernörerna över alla de vise i Babylon". Daniel kom i sin tur ihåg sina tre unga vänner och begärde att de skulle utses till hans assistenter. Denna begäran beviljades.

Nebukadnessar glömde dock snart bort vad han hade bekänt om att Daniels Gud var "gudarnas Gud och kungarnas Herre". Han ville erkännas som den högste härskaren och att hans gudar skulle tillbedjas i riket. Han lät uppföra en stor staty som symboliserade hans auktoritet som världslig härskare och hans rätt att kräva att folket skulle tillbe hans gudar. Han beordrade att alla ämbetsmän i riket, vid ett givet tecken, skulle böja sig och tillbe denna staty. De som vägrade att lyda skulle kastas i en eldugn. Tydligen var Daniel, eftersom han "satt vid kungens port", undantagen från detta påbud.

Hans tre vänner var dock inte det. Fiender, avundsjuka på den ställning som dessa hebréer hade tilldelats, anmälde att de inte hade lydt kungens befallning att

falla ner inför hans guldstaty. I raseri kallade Nebukadnessar de tre hebréerna inför sig och krävde att få veta om anklagelsen var sann. De försäkrade honom att så var fallet. Då visade han sig villig att ge dem en ny chans, men gjorde klart att om de fortfarande trotsade hans påbud skulle de med säkerhet kastas in i den brinnande ugnen. Då svarade Shadrach, Meshach och Abednego kungen och sade:

”Kung Nebukadnessar, vi behöver inte försvara oss inför dig i denna fråga. Om vi kastas in i den brinnande ugnen, kan den Gud som vi tjänar rädda oss ur den, och han kommer att rädda oss ur Ers Majestäts hand. Men även om han inte gör det, vill vi att ni ska veta, Ers Majestät, att vi inte kommer att tjäna era gudar eller tillbe den guldstaty som ni har rest.” Daniel 3:16–18

Vi minns alla hur det gick. De tre hebréerna kastades in i den brinnande ugnen, där elden brann så våldsamt att kungens tjänare som slängde in dem i den andades in lågorna och dog. De tre hebréerna skyddades dock av gudomlig kraft.

Då tittade kungen, förmodligen lite osäker på om han hade handlat klokt eller inte, in i den brinnande ugnen efter att lågorna hade lagt sig något, och upptäckte inte bara att de tre hebréerna levde, utan att det fanns en fjärde person hos dem, ”lik Guds Son”. (Daniel 3:25). Endast de rep som band dem hade brunnit upp, och därför såg kungen dem vandra omkring i elden. Då kallade han fram dem ur lågorna och sade:

”Välsignad vare Shadrachs, Meshachs och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina

tjänare som litade på honom, och som har upphävt kungens befallning och offrat sina kroppar för att inte tjäna eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud. Därför utfärdar jag ett påbud att varje folk, nation och språk som talar något ont mot Shadrachs, Meshachs och Abednegos Gud skall styckas, och deras hus skall göras till en gödselhög; ty det finns ingen annan Gud som kan rädda på detta sätt.” Daniel 3:28,29

Vi skulle kunna fortsätta att återge dessa spännande händelser där Herren förhärligade sig själv inte bara inför Israels ögon, utan ofta även inför de omgivande nationerna, genom det underbara sätt på vilket han kämpade för sitt folk och räddade sina trogna tjänare. De var vittnen om den Allsmäktige Guden, inte så mycket för att de förklarade hans härliga egenskaper för folket, utan för att han visade sin nåd mot dem på grund av deras orubbliga trofasthet mot honom.

”Ni är mina vittnen”

Gud själv sammanfattar denna synpunkt för oss mycket tydligt och vackert genom att säga:

”Så säger Herren, som skapade dig, Jakob, och som formade dig, Israel: Frukta inte, ty jag har förlöst dig, jag har kallat dig vid mitt namn; du är min. När du går genom vattnet [som vid korsningen av Röda havet], skall jag vara med dig; och genom floderna [som vid korsningen av Jordanfloden] skall de inte skölja över dig; när du går genom elden, skall du inte brännas, och lågan skall inte tända sig på dig. Ty jag är Herren, din Gud, Israels Helige, din Frälsare; jag gav Egypten som lösen för dig, Etiopien och Seba i ditt ställe.” ”Jag, ja,

jag är Herren, och utöver mig finns ingen Frälsare. Jag har förkunnat och frälst, och jag har visat, när det inte fanns någon främmande gud bland er; därför är ni mina vittnen, säger Herren, att jag är Gud.” Jesaja 43:1–3, 11, 12

I de mellanliggande verserna i detta uppenbarande kapitel visar Herren att hans framtida handlande med sitt folk Israel också skulle vittna om hans härlighet. I verserna 6 och 7 står det: ”Jag skall säga till norr: ’Ge upp!’ och till söder: ’Håll inte tillbaka!’ För hit mina söner från fjärran och mina döttrar från jordens ändar, ja, alla som kallas vid mitt namn; ty jag har skapat dem till min härlighet, jag har format dem, ja, jag har gjort dem.”

Detta är uppenbarligen en hänvisning till återföreningen av det utspridda Israel, såsom den för närvarande fullbordas. Det finns många profetior som visar att detta skulle äga rum i slutet av den nuvarande tidsåldern. Vi ska citera en av dessa som bekräftelse:

»Se, dagar kommer, säger Herren, då man inte längre skall säga: ’Herren lever, han som förde Israels barn upp ur Egyptens land’, utan: ’Herren lever, han som förde Israels barn upp ur norra landet och ur alla de länder dit han hade fördrivit dem; och jag skall föra dem tillbaka till det land som jag gav åt deras fäder. Se, jag skall sända efter många fiskare, säger Herren, och de skall fiska upp dem; och därefter skall jag sända efter många jägare, och de skall jaga dem.” Jeremia 16:14–16

Det faktum att många av Abrahams naturliga avkomlingar under det senaste århundradet har återvänt till det utlovade landet i otro, motiverade inte av sin kärlek till Gud utan av sin längtan efter nationell suveränitet, motbevisar inte att uppfyllelsen av dessa underbara profetior har börjat. Det bör noteras att denna utvandring från nationerna liknas vid deras utvandring från Egypten i 2 Mosebok. På den tiden var motivet att fly från slaveri, och det var på grund av deras brist på tro och deras uppror mot sin Gud som de fick vandra i öknen i fyrtio år.

Att vi bör förvänta oss att se dem återförenas i otro framgår tydligt av profetian i Hesekiel 20:33–37, där det står:

”Så sant jag lever, säger Herren Gud, med mäktig hand och utsträckt arm och med utgjuten vrede skall jag härska över er. Och jag skall föra er ut ur folken och samla er från de länder där ni har varit utspridda, med mäktig hand och utsträckt arm och med utgjuten vrede. Och jag skall föra er in i folkens öken, och där skall jag föra talan med er ansikte mot ansikte. ... Och jag skall låta er gå under strängen och föra er in i förbundets band.”

Flera viktiga fakta framgår av denna profetia om Israels återvändande till sitt land och återupprättandet som nation. Ett av dem är att Gud härskar över dem i sin ”vrede” för att fullborda detta. Detta språk beskriver inte ett frivilligt återvändande av ett folk som drivs av kärlek till sin Gud. De förs först in i ”folkets öken”. Detta uttryck tyder på att de återvändande landsflyktingarna under en tid skulle befinna sig i samma förvirring och

otro som omvärlden. Gud vädjar till dem "ansikte mot ansikte". Han skulle inte behöva vädja till dem om de helhjärtat stod på hans sida och hade tagit emot Jesus som sin Frälsare.

Efter att de tvingats passera under Guds "straffstav" förs de slutligen "in i förbundets band". Detta visar att när de först återförs till sitt land, befinner de sig inte i ett förbundsförhållande med sin Gud. Jeremia 31:31–34 upplyser oss om att tiden kommer då Herren ska sluta "ett nytt förbund med Israels hus och med Judas hus". Detta kommer dock inte att ske förrän de har förts "under tuktsens stav" och efter att deras ögon har öppnats för att skåda Herrens härlighet.

Profetian i Hesekiel, i kapitel 38 och 39, ger oss en ledtråd om när detta kommer att ske. Uppenbarligen kommer Israel att bli ännu mer fast etablerat och välmående som nation än vad det är idag, tillräckligt för att locka till sig angripande horder från norr och andra håll som kommer att inleda ett angrepp mot dem. Det är under detta angrepp som Gud återigen kommer att strida för sitt folk, precis som han gjorde i forna tider.

Profetian säger att Gud ingriper mot ledaren för Israels fiender "med pest och blod; och jag skall låta ett översvämnande regn, stora hagelstenar, eld och svavel regna över honom, hans trupper och de många folken som är med honom." Hesekiel 38:22

Resultatet av detta kommer att bli att nationernas ögon öppnas för Guds härlighet. Inte bara det, utan i Hesekiel 39:7 förkunnas: "Så skall jag göra mitt heliga

namn känt mitt ibland mitt folk Israel, och jag skall inte längre låta dem besudla mitt heliga namn; och [nationerna] skall veta att jag är Herren, den Helige i Israel.”

På samma sätt som Gud förhärligade sitt namn genom det underbara sätt på vilket han handlade med Israel i det förflutna, så kommer det att ske igen. På detta sätt kommer de att fortsätta att vara hans vittnen, inte för att de är flitiga i att förkunna hans karaktärs dygder, utan för att han, precis som förr, kommer att skydda och befria dem och förlåta deras överträdelser. I samma anda förkunnar Herren vidare till Israel:

”Ni har inte köpt någon doftande kalmus åt mig, eller överöst mig med fettet från era offer. Men ni har belastat mig med era synder och tröttat ut mig med era överträdelser. Jag, ja, jag är den som utplånar era överträdelser, för min egen skull, och inte längre minns era synder.” Jesaja 43:24,25

Aposteln Paulus utvecklar denna tanke när han, i sin förutsägelse om Israels återgång till förbundsförhållandet med Gud efter att ”det fulla antalet hedningar har kommit in”, säger: ”Och på detta sätt skall hela Israel bli frälst . Såsom det står skrivet: Frälsaren skall komma från Sion; han skall avvärja gudlösheten från Jakob. Och detta är mitt förbund med dem när jag tar bort deras synder. När det gäller evangeliet är de fiender för er skull; men när det gäller utvalandet är de älskade på grund av förfäderna, ty Guds gåvor och hans kallelse är oåterkalleliga. Precis som ni, som en gång var olydiga mot Gud, nu har fått barmhärtighet till följd av deras olydnad, så har också

de nu blivit olydiga för att även de nu ska få barmhärtighet till följd av Guds barmhärtighet mot er. Ty Gud har underkastat alla olydnad för att han ska kunna visa barmhärtighet mot dem alla. O, hur stora är inte Guds rikedomar, visdom och kunskap! Hur omöjligt är det inte för oss att förstå hans beslut och hans vägar!" Romarbrevet 11:26–33

Efter många århundraden av tålmodigt väntande, under vilka Herren har tuktat Israel i deras exil bland folken, kommer han att föra dem tillbaka till sig själv och ingå ett förbund med dem. Paulus upplyser oss om att detta också kommer att innebära "liv från de döda". Hela Israel, de levande och de döda, kommer återigen att användas av Herren som ett medel för att uppenbara hans härlighet för dem och för alla nationer. Återigen ska de vara hans vittnen, även om, som Herren förklarar, en av deras bidrag till detta ändamål var deras synder, som krävde att han skulle utöva sin barmhärtighet och kärlek.

Jesu vittnen

Under evangelietiden har ljuset från Guds härlighet uppenbarats på ett helt annat sätt. När Jesus sade: "Ni är världens ljus", talade han till sina lärjungar. (Matteus 5:14). Den tid då Gud på ett mirakulöst sätt visade sin hand genom att skydda och välsigna sitt utvalda folk och straffa deras fiender var snabbt på väg att ta slut. Inom några få år skulle Guds typiska folk få höra de ödesdigra orden: "Ert hus lämnas öde åt er." (Matteus 23:38). Därefter skulle Guds ljus lysa genom andra kanaler och på andra sätt.

I denna nya ordning var Jesus ledaren, befälhavaren, föregångaren. Han förkunnade om sig själv: "Jag är världens ljus." (Johannes 8:12). Jesus visste att han inte personligen skulle stanna kvar i världen, och att det Guds verk som anförtrotts honom skulle fortsättas av hans representanter – hans ambassadörer. I Uppenbarelseboken 20:4 omnämns de som de som "huggits ned för Jesu vittnesbörd och för Guds ord".

Detta språk beskriver martyrskap, eller att offra sitt liv i tjänst för Jesus och Guds ord. Under evangelietiden leder trofasthet till döden, och vi uppmuntras av löftet: "Var trofast intill döden, så skall jag ge dig livets krona." Uppenbarelseboken 2:10

I början av tidsåldern, och under hela apostlarnas livstid, utfördes mirakel som visade Guds härlighet. Jesus helade de sjuka och uppväckte de döda. Apostlarna gjorde detsamma, men de dog själva, och åskådarna fick inga bevis på gudomligt ingripande eller omsorg i deras liv i detta avseende. Även om Jesus uppväcktes från de döda var det få förutom lärjungarna som trodde på det. Den Helige Ande utgjöts över de väntande lärjungarna på pingstdagen, men deras fiender vägrade att acceptera det de såg och hörde som bevis på Guds inblandning i deras angelägenheter. Istället anklagade de lärjungarna för att vara berusade.

Strax efter att apostlarna somnat in i döden upphörde alla mirakulösa bevis på gudomligt skydd och kärlek, och Herrens folk har sedan dess genom tiderna uppmanats att vandra helt och hållet i tro. De har varit vittnen om Jesus, inte för att gudomlig nåd på ett

mirakulöst sätt har uppenbarats för dem, utan för att de har varit trogna i att förkunna "Kristi evangelium", vilket, som Paulus hävdar, är "Guds kraft till frälsning". Romarbrevet 1:16

Det uppdrag som Jesus gav dem var att de skulle vara hans vittnen i hela världen genom att predika evangeliet. (Matteus 28:19; Apostlagärningarna 1:8). I forna tider, när Herrens folk kallades hans vittnen, berodde det på att Gud uppenbarade sin härlighet genom det mirakulösa sätt på vilket han handlade med dem. I evangeliets tidsålder vittnar de som vittnar om Jesus genom att förkunna den underbara planen för människans frälsning, som Jesus sändes till världen för att genomföra. När de förkunnar detta evangelium berättar de inte bara om det mäktiga miraklet med Jesu uppståndelse, utan också om miraklet med uppståndelsen för dem som ska leva och regera tillsammans med honom.

Dessutom kräver det fullständiga evangeliets budskap en förkunnelse av det stora framtida miraklet som kommer att vara nödvändigt för att alla döda skall väckas till liv och för att de villiga och lydiga skall återföt till fullkomlighet i livet som människor på jorden. När de förkunnar fakta om dessa mirakel stärks Jesu vittnen av sin kunskap om vad som hände i det förflutna. De vet att den Gud som befriade Israel från Egypten, som ledde dem säkert genom Röda havet och över Jordanfloden till segern i Kanaan, som sände en ängel och förintade en assyrisk armé på en enda natt och som räddade de tre hebréerna ur den brinnande ugnen, är fullt kapabel att uppfylla alla sina

goda löften om hela mänsklighetens befrielse från synd och död.

Endast en handfull av dessa vittnen för Jesus såg honom faktiskt, men de tror på vittnesbördet från dem som bekräftar att han uppväcktes från de döda. De tror också på och förkunnar Paulus vittnesbörd om att Jesus, när han uppväcktes från de döda, upphöjdes högt över änglar, furstendömen och makter, och över varje namn som nämns, till höger om den Högste. (Efesierbrevet 1:18–23). De accepterar och förkunnar också Paulus ytterligare vittnesbörd, som förkunnar att i slutändan ”ska varje knä böja sig, ... och varje tunga bekänna att Jesus Kristus är Herre, till Gud Faderns ära.” Filipperbrevet 2:9–11

Dessa vittnen om Jesus är glada över att inta denna plats, som hans ambassadörer, i Guds ordning, eftersom de finner glädje i att lyda det gudomliga budet att ära Sonen, precis som de ärar Fadern. De inser nämligen att de inte alls kan ära Fadern, utom genom Sonen. (Joh. . 5:23). De vet att det inte förringar Guds härlighet att ära och tillbe den uppståndne och förhärligade Jesus och att tjäna som hans vittnen, ty de inser att det var Faderns makt som upphöjde hans Son till denna höga ställning vid sin högra sida.

Som ”vittnen om Jesus och om Guds ord” går de ut med en lovsång på läpparna – lov till Gud för hans kärlek när han sände Jesus för att vara världens Förlossare och Frälsare. De prisar Guds gudomliga visdom som utformade en sådan kärleksfull frälsningsplan, och hans rättvisa som, även om den inte kunde frikänna de skyldiga, sörjde för att tvätta

bort deras synder genom Förlossarens blod. De prisar Guds makt genom vilken varje del av hans härliga avsikt genomförs och säkerställs.

Dessa går inte omkring och ropar känslomässigt: "Prisa Herren!" Men de prisar och hedrar Gud genom att göra hans kärleksfulla plan känd, som har sin mittpunkt i Kristus Jesus, Förlossaren. De gläder sig över att Guds Helige Ande har bemyndigat dem att vara vittnen om Jesus. De gläder sig över att de har fått befogenhet att förklara Guds plan, så som den gäller dem som är inbjudna att bli medarvingar till Jesus i den andliga fasen av hans rike, samt att förkunna det härliga hoppet om "återställelse" för hela mänskligheten under de tusen åren av Kristi regering.

Världen har inte omvänt sig

Detta härliga vittnesbörd, som genom tiderna har framförts av Jesu vittnen, har inte omvänt världen, och det kommer inte heller att omvända världen nu. Det var inte Guds plan att det skulle ske – hans vilja var att den främsta frukten av detta vittnesbörd skulle vara att nå och utveckla dem som skulle ansluta sig till denna särskilda grupp och visa sig värdiga att leva och regera med Kristus.

För övrigt har andra hört budskapet och i viss utsträckning blivit välsignade. På så sätt har de i viss mån förberetts för de välsignelser i riket som kommer att nå världen under tusenårsriket. Miljontals andra har också hört budskapet men har inte ägnat det någon uppmärksamhet – ändå har det varit ett vittnesbörd även för dem. Jesus sade att "detta evangelium om

riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk; och då skall slutet [på evangelietiden] komma.” Matteus 24:14

Jesus liknade sina enskilda vittnen vid ljus som lyser i mörkret. Vi vet att ett ljus inte sprider sitt sken särskilt långt ut i mörkret. Det är till nytta endast för dem som befinner sig nära det. På samma sätt är evangeliets ljus, som lyser genom Jesu vittnen, en vägvisare och en stor välsignelse för dem som genom tro och hängivenhet närmar sig det och Herren som det representerar, men omvärlden ser endast ett otydligt sken.

Någon har sagt att evangeliets ljus, när det lyser genom Jesu vittnen, är som en fyr vid havets kant – den är inte placerad där för att belysa havet, utan för att vägleda sjöfararen. Således har sanningen inte upplyst världen under evangelietiden, även om den har varit det enda ljuset i världen. Detta ljus har dock varit en vägvisare för Herrens eget folk, vilket har gjort det möjligt för dem att finna och vandra på den ”smala vägen” som leder till ”härlighet, ära och odödlighet”. Romarbrevet 2:7

”Som solen”

Genom Jesu vittnen i den nuvarande tidsåldern förkunnas evangeliet tills ”slutet” kommer – tidsålderns slut. Jesu liknelse om vetet och ogräset talar också om tidens slut. Jesu vittnen kallas i denna liknelse ”rikets barn”, och när skördearbetet är fullbordat sägs dessa ”rikets barn” ”lysa som solen i sin Faders rike”. Matteus 13:38, 43

Detta att lysa som solen kommer att ske i förening med Jesus, den förutsagda "rättfärdighetens sol", som skall uppgå med "helande under sina vingar" för att upplysa och välsigna hela mänskligheten. (Malaki 4:2). Jesu vittnen kommer tillsammans, som den segrande församlingen, att bli en del av denna "rättfärdighetens sol", och tillsammans med Jesus kommer de att låta kunskapen om Guds härlighet fylla hela jorden, "såsom vattnet täcker havet". Jesaja 11:9; 40:5

Således ser vi att när Jesus sade till den lilla skaran av lärjungar, till vilka han predikade sitt bergspredikan: "Ni är världens ljus", menade han att de i slutändan skulle vara mycket mer än bara ett ljus "i" världen. Det är på det senare, begränsade sättet som de hittills har låtit sitt ljus lysa. Detta har inte berott på brist på iver eller entusiasm från deras sida, utan på mänskliga begränsningar.

Som Jesus förklarade hatar denna världs mörker ljuset, och därför vänder sig de som bor i mörkret vanligtvis bort från ljuset även när de ser det. Satan bär ett stort ansvar för detta. Som denna världs gud har han förblindat sinnet hos dem som inte tror, "så att de inte kan se evangeliets ljus som visar Kristi härlighet, som är Guds avbild." 2 Korintierbrevet 4:4

När "rättfärdighetens sol" går upp med "helande under sina vingar" och "rikets barn" lyser tillsammans med honom, kommer Satan att bindas, så att han "inte längre kan förföra folken". (Uppenbarelseboken 20:1–3). När "mörkrets" härskare (Efesierbrevet 6:12) på detta sätt hindras från att störa ljusets strålgans från den härliga "solen", kommer hela världen att få full

möjlighet att lära känna Jehova, den sanne Guden, och hans älskade Son som dog för dem så att de skulle få leva. Då kommer den stora sanningen att Jesus gav sig själv som lösen för alla att vittnas om för alla. 1 Timoteus 2:4–6

Arbetet med att upplysa hela mänskligheten kommer att ta tusen år, de tusen åren av Kristi rike. Först kommer den levande generationen att ha fått det "rena språket" som profeten Zefanja nämnde. (Sefanja 3:8, 9). Detta kommer att ske omedelbart efter att "[Guds] svartsjukans eld" har förstört den symboliska jorden – dess nuvarande onda system – under den stora "nödens tid, sådan som aldrig har funnits sedan det fanns en nation". Daniel 12:1

Många som går igenom den "elden" kommer att vara helt okunniga om den sanne Guden, därav nödvändigheten av att de får det rena budskapet om sanningen för att de ska få en möjlighet att lära känna och tjäna Gud på rätt sätt, "med enad röst". Men det kommer bara att vara början. Därefter kommer uppvaknandet för de många miljarder som har dött. När varje generation av dessa hör Herrens röst som kallar dem fram ur graven, kommer även de att behöva upplysas. Således, även om "Solen" kommer att skina under hela tusenårsriket, kommer det inte att vara förrän nära slutet som mörkret från den långa natten av synd och död fullständigt har fördrivits ur alla människors sinnen.

Profeten Sakarja ger oss en vacker bild av detta. Han talar om de tusen åren av Kristi regering – den period under vilken "rättfärdighetens sol" kommer att skina –

som en "dag". Han säger: "Det kommer att vara en unik dag – en dag som endast Herren känner till – utan skillnad mellan dag och natt. När kvällen kommer, kommer det att finnas ljus." Sakarja 14:7

"På den dagen", fortsätter profeten, "skall levande vatten strömma ut från Jerusalem." (Sakarja 14:8). Denna "flod" beskrivs i Uppenbarelseboken 22:1–2 som strömmande från "Guds och Lammets tron". På båda sidor om floden står det symboliska "livets träd", som bär all nödvändig livgivande frukt, och "trädets löv" är "till läkedom för folken". Det är då som "Anden och bruden" skall säga: "Kom ... och ta livets vatten fritt." Uppenbarelseboken 22:17

I denna vackra kombination av symboler skildras alltså det framtida verket för de nuvarande vittnena om Jesus. För närvarande är vårt budskap till alla som fullt ut tror att de ska ta upp sitt kors och följa Jesus in i döden. När arbetet med att utvälja denna trogna klass – Kristus, huvudet och kroppen – är fullbordat och ljuset om Guds plan då uppenbaras för hela mänskligheten, kommer inbjudan att riktas till alla: "Kom. ... ta livets vatten fritt."